

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 842/2022
10.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Сњежана Д. Пећанац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 349/21 од 22.07.2021. године, у седници одржаној 10.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 349/21 од 22.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П2 561/20 од 22.03.2021. године, првим ставом изреке, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да на име издржавања тужиле, као своје мајке, плаћа месечно износ од по 20.000,00 динара, почев од 09.05.2019. године, као дана подношења тужбе и убудуће, док за то постоје законски услови, сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, одбијен је као неоснован. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 349/21 од 22.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена.

Против наведене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по

службеној дужности. Указивање ревидента на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није било предмет оцене овог суда, јер се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом, у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су мајка и син који живе на истом плацу, али у одвојеним кућама, односно одвојеним економским домаћинствима. Тужила је прималац породичне пензије коју је наследила иза смрти свог супруга у месечном износу од 7.890,94 динара, увећане за 394,55 динара и власник је катастарских парцела уписаних у ЛН .. КО ..., укупне површине 2 ха 50 а 74 м2, од којих се на једној налази породична стамбена зграда на којој је тужила уписана као држалац са обимом 1/1. Тужила је непокретну имовину наследила иза смрти свог пок. мужа, будући да су се учесници оставинске расправе (деца тужиле) одрекли својих наследних делова у њену корист. Тужени по основу уговора о закупу непокретности тужили исплаћује износ од 100 евра по хектару годишње, а тужила остварује приходе убирањем грозђа из винограда површине 30 ари. Тужени је незапослен, приходе остварује од обрађивања земље, живи у заједничком домаћинству са супругом која је незапослена и бабом по оцу која има 94 године и која лица издржава. Тужени има ћерку из претходног брака која је на редовном школовању у ..., коју издржава на начин што јој месечно шаље по 5.000,00 до 6.000,00 динара. Приходи туженог оптерећени су и кредитним задужењем у износу од 1.400,00 динара. Тужила је дана 08.10.2018. године поднела предлог за извршење против туженог на основу правноснажне пресуде Основног суда у Смедереву у П 1161/13 од 03.11.2015. године ради предаје непокретности, али наведени уговор о закупу земљишта је потписала након доношења пресуде на период од шест година, чији су предмет и непокретности у односу на које је утврђена обавеза туженог да их преда у државину тужили.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су ценећи могућности туженог као дужника издржавања тужбени захтев одбили као неоснован применом одредби члана 156. и 160. Породичног закона налазећи да би обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиле било у несразмери са његовим обавезама, приходима и економским приликама, имајући у виду да је тужени незапослен, да приходе остварује од обрађивања земље, од којих издржава супругу, бабу по оцу и ћерку из претходног брака на редовном школовању, имајући у виду да је обавеза туженог да доприноси издржавању детета приоритет у односу на обавезу да евентуално издржава тужилу као родитеља, а тужила поседује имовину из које може да оствари приходе и средства за потребе сопственог издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева.

Одредбом члана 156. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05, 72/11 и 6/15) прописано је да родитељ који је неспособан за рад и нема довољно средстава за издржавање има право на издржавање од пунолетног детета или од другог сродника у правој нисходној линији, односно од малолетног детета које стиче зараду, или има приходе од имовине сразмерно његовим могућностима. Ставом 2. истог члана прописано је да нема право на издржавање родитељ ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете, односно другог крвног сродника.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да тужила од постојеће пензије и прихода које убира од непокретности чији је власник може да се издржава, односно да има довољно средстава за задовољење својих потреба, због чега су правилно нижестепени судови применили материјално право садржано у одредби члана 156. Породичног закона, када су одбили тужбени захтев тужиле. Судови су у смислу законских одредби на које су се позвали у образложењу побијаних пресуда правилно и потпуно ценили све породичне и имовинске прилике странака, а нарочито да тужени има обавезу издржавања ћерке из претходног брака која је на редовном школовању, супруге која је незапослена и бабе по оцу, као и укупне приходе тужиле на месечном и годишњем нивоу. Обавеза издржавања родитеља ограничена је потребама деце и могућности родитеља. Законска обавеза родитеља деце да издржавају своје родитеље се искључује ако родитељи деце нису у могућности да због обавезе издржавања деце доприносе издржавању својих родитеља. На тај начин се обезбеђују интереси деце као превасходан друштвени интерес. Нижестепени судови су правилно закључили да би обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиле било у несразмери са његовим обавезама, приходима и економским приликама. Правилно су судови су оценили да економски положај тужиле није угрожен с обзиром на њене имовинске прилике.

Ревизијским наводима тужиле се указује на утврђено чињенично стање и исти не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање. Чињенични наводи тужиле не доводе у сумњу правилност примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**